

[Flygaard.]

Når man tager den rolle, boligbyggeriet spiller for den samlede samfundsøkonomi, i betragtning, er det overraskende, at der i ministerens redegørelse ikke bliver sagt noget om dette spørgsmål, men forklaringen skal måske søges i det forhold, at det boligpolitiske dilemma består i, at to tredjedele af befolkningen ikke vil acceptere en boligpolitisk løsning, der samfundsøkonomisk er i balance. Det vil måske kun godt 10 pct., mens resten må henregnes til gruppen „ved ikke“.

Der er ingen tvivl om, at denne problemstilling rammer samtlige politiske partier og dermed nærmest skaber en psykose, der låser en løsning af boligspørgsmålet fast til skade for os alle og for det samfund, vi lever i. Det må nemlig være ganske klart, at det skal skabe samfundsøkonomiske problemer, når man gennem en lang periode opretholder en omfattende subsidiering af boligsektoren, for øjeblikket vel en 7 til 8 mia kr. på årsbasis.

Økonomiministeren (Nyboe Andersen):

Først vil jeg gerne takke ordførerne for de anerkendende ord, der ind imellem er faldet om min redegørelse i tirsdags og især om selve perspektivplanredegørelsen.

Forfatterne af det store værk har jo ikke nogen mulighed for at tage ordet fra denne talerstol, og det er ikke min opgave at forsvare hvert ord og hvert synspunkt, som indeholdes i redegørelsen — den er jo ikke afgivet på nogen regerings vegne — men forfatterne har haft frihed til inden for det stillede kommissoriums rammer at give udtryk for deres vurdering af udviklingstendenser og udviklingsmuligheder.

Det kommissorium, min forgænger som økonomiminister udfærdigede i december 1971, opstiller ikke direkte, hvad man kunne kalde politiske præmisser for arbejdet, men pålægger udvalget bl. a. at søge frem til en nærmere vurdering af udviklingstendenser og udviklingsmuligheder i de private erhverv, og der tales også om at vurdere de omstillings- og tilpasningsproblemer, der melder sig under den fortsatte økonomiske vækst. Der ligger i dette klart nok udtrykt en forudsætning om, at det selvfølgelig er det samfund, vi kender, man vil have undersøgt, byggende på de syns-

punkter på dette samfunds struktur i den nærmeste fremtid, som flertallet af den danske befolkning nærer.

Når hr. Ømann taler om, at udvalget har opstillet en række politiske forudsætninger — og hr. Ømann brugte det udtryk, at der i virkeligheden lå en grov manipulation i den måde, det var fremlagt på, og altså kritiserede, at man på den måde søger en løsning af problemerne inden for de bestående samfundsrammer — ja, så mener jeg, man hertil må sige, at det lå i det kommissorium, som udvalget har arbejdet efter, og som blev fastlagt af en regering, som hr. Ømanns parti jo havde et nært politisk samarbejde med.

Det forhindrer selvfølgelig ikke, at hr. Ømann ligesom hr. Fuglsang og fru Hanne Reintoft kan have den opfattelse, at samfundsstrukturen bør være en helt anden. Hr. Ømann var inde på, at man bør lægge stor vægt på, at en lang række problemer netop skulle løses af fællesskabet, som hr. Ømann sagde, fremfor ved privat indsats, og hr. Ømann føjede til, at det jo simpelt hen var andelstanken anvendt. Må jeg ikke godt få lov at sige, at det er ikke mig bekendt, at andelstanken går ud på, at det offentlige skal løse en masse opgaver gratis for borgerne. Den går tværtimod ud på, at borgerne selv skal samarbejde om at løse dem og betale, hvad det koster at få dem løst.

Det er jo noget ganske andet end det, vi her taler om, og sandheden er jo, at hvis den offentlige indsats skal betales med skatteydernes penge, så vil det store flertal af den danske befolkning simpelt hen sige nej til en voldsom udvidelse af den offentlige aktivitet. Det betyder ikke, at der ikke på områder som miljøpolitik og energi og offentlig trafik kan være behov for en større offentlig indsats, men det betyder, at man så enten må finde omfattende begrænsninger af de offentlige udgifter på de nuværende aktivitetsområder eller også i højere grad lade befolkningen betale for de offentlige ydelser i stedet for at fortsætte med den nuværende meget udbredte og på visse områder kritikløse anvendelse af gratisprincippet.

Jeg synes, man kan sige, at de øvrige ordførere som helhed har accepteret redegørelsens grundlag, men naturligt nok givet udtryk for skepsis over for de valgte forudsætninger og de opnåede konklusioner på flere eller færre punkter. Enighed er der om, at